

# Engroguim-ho tot

written by Pere Grau i Rovira | 25 de febrer de 2022

Escric això directament després d'haver llegit aquí el gran article de Mercè Feliu "[Què va passar amb el groc?](#)", del dia 23, que hauria de fer reflexionar a tot l'independentisme. L'autora té tota la raó del món quan lamenta que un signe tan clar de resistència s'hagi abandonat, jo diria irreflexivament. Mirem-nos-ho.

Els llaços grocs, en una primera valoració que no aprofundeix prou, és que era un senyal de suport als nostres presos polítics i una vegada són, com sigui, fora de la presó, ja ha acomplert l'objectiu. Però crec que cal mirar-s'ho d'una altra manera. La situació dels presos polítics era només l'ús de la protesta per la qüestió que llavors era més urgent. Els llaços grocs en realitat eren el senyal visible i col·lectiu de protesta contra l'opressió, contra l'arbitrarietat, contra el menyspreu amb què Espanya tracta la nostra gent, prominent o no. I aquesta funció no ha prescrit pas.

Precisament en temps de pandèmia que (encara) dificulta les manifestacions massives, una proliferació de llaços grocs pels carrers de Catalunya (i potser –per què no?– dels Països Catalans que no són pas més ben tractats) seria un senyal altra vegada visible (també internacionalment) de la resistència del poble contra l'ultranacionalisme espanyol, del tossut suport als més de 3.000 encausats o empresonats, als exiliats, als que volen continuar defensant la immersió lingüística, als que no volen acceptar que la Generalitat i el Parlament hagin quedat reduïts a unes institucions de fireta amb les quals Madrid fa el que li passa pel folre.

Tot just ara, que la barra del megalòman Putin engega un conflicte que no sap ningú encara quina gravetat per tots pot portar, i que, per molts, redueix el nostre conflicte gairebé a una anècdota residual que de moment es pot arraconar sense

més ni més, una nova inundació de groc podria ser la punxadeta enfadosa que recordés permanentment que dins de la Unió Europea encara bull un conflicte que afecta les essències més vitals de la Unió.

Potser les nostres associacions civils des de l'Assemblea i Òmnium, fins a les societats locals més amagades, podrien ser el motor que tornés a engegar la inundació groga. Com a element tàctic i simbòlic podria tornar a injectar ànims a molta gent a qui la "taula de diàleg" i altres miratges semblants els hi han fet perdre.